

Jezus blagoslavlja otroke.

Rodoba vam kaže, kako Jezus naš Zveličar blagoslavlja otroke, ki mu jih so matere prinesle. Vem, da vam je povest znana iz zgodb sv. pisma, zatorej ni treba, da bi vam jo ponavljal. Samo to vas prosim, otroci ljubi, bodite taki, da bode tudi vas blagoslovil Jezus, ki je najboljši prijatelj vseh dobrih otrok. To

se vé, da našega Zveličarja Jezusa zdaj osobno ni več med nami, a vendar je on vedno z nami ter vidi in sliši vse, kar delamo in govorimo. On tudi danes še vedno blagoslavlja dobre otroke, da si ga ne vidimo, a njegov blagoslov se vendar čuti, ker so taki otroci srečni in zadovoljni ves čas svojega življenja. *I. T.*

Iz zimske dôbe.

Kakako otožen postajam vselej, kadar se prične dan krajšati. Neusmiljeni jesenski vetrovi otrsesajo vele liste z drevja in odvzemajo ves kras livadam in logom, kaj naj počnem v dolgočasnej zimí, premišljeval sem večkrat pred njenim prihodom. Koliko veselja in radosti v bujnej vzpomladi ali jasnem poletji!

In po zimi vse to mine! Ni jih več lepo pisanih krilatcev, ki so me tako mučili s svojo prekanjenostjo in zvijačo. Kako sem dirjal časih za katerim takim metuljčkom, ki ni imel nobenega usmiljenja z menoj. Ni se dal ujeti, temveč lepo se je sukal v zraku ali se je pa vzel k višku in krožé obletaval vejice dreves, brezskrbno se smijóč mojemu trudu. Gorak pot mi je lil pogosto raz čelo in oko se je poželjivo oziralo po lisastem metuljčku, ki se ni dal ponižati, da bi si ga ogledal bolj natanko. Poniglavček se spusti niže, prepričan, da je vsaka opasnost pri kraji. „Vže ga imam!“ veselo vzkliknem, in nagajivec je v mrežici. Zna se, da mu je odločena žalostna usoda: preseliti se iz žive prirode na moj dom, kjer ga pričakuje vže več njegovih tovarišev.

In cvetice! Tudi teh ne smem pozabiti. Saj so mi bile prijateljice in ne tako hudobne kakor metulji. Bile so vse tako lepo ponižne in pohlevne. Vsako sem lahko utrgal ter si napravil šopek ali si pa z njo okrasil svoj klobuk. Oj ti neusmiljena slana, zakaj si mi jih vzela? Ali zamán tožim! Zima se vedno bolje približuje.

Jesensko vreme se je vže pričelo. Sivi oblaki visé na nebu, vsa zemlja je nekako pusta in brez vse lepote. Ali ni to žalostno?

Pogosto sem tako mislil gledajoč skozi okno v naravo. Pa pride sv. Miklavž in za njim Božič. Polne roke opravka mi odpodé prejšnje moje misli. Jaslice so mi bile vselej ljube in rad sem jih napravljaj. Kako je pa tudi prijetno sedeti pri gorkejši peči in podobice striči, lépiti in razpostavljati na svoje prostore. Tu sem je treba postaviti pastirja z mnogobrojnimi ovčicami in s prijaznim psičkom, drugam zopet ženico, ki nosi težko breme. Ob cestnem ovinku je prosjakov prostor. Pri vodnjaku se razpostavijo dekleta, ki zajemajo vodo. Zádaj se mora videti mesto Betlehem, spredaj pa hlev. Nekoliko od hleva korakajo trije kralji iz jutrove dežele, oblečeni v najkrásnejša oblačila, ki si jih more ustvariti le slikarska domišljija. Da jezdi prvi na konji, drugi na slonu in tretji na velbljodu, niti omenjati ni potrebno. In kako krasni dečki jim držé uzde!

V hlevu je sveta družina. Božje Dete leži v jaslicah, pastirci odkriti in z dolgimi palicami v rokah s svetim strahom gledajo in molijo Dete Božje. Nad hlevcem plava angelj držeč napis v roci: Část Bogu v višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje. Pa naj kdo poreče, da niso bile jaslice lepe!

Božič mine, isto tako novo leto in sv. trije kralji. Jaslice se shranijo, in prične se novo veselje záme. Kako prijetno se je dričati tam ob sosedovem travniku. Kopica otrok se je zbrala in vsi se drvé kakor vojaki v vrstah po gladkem ledu. Oj, koliko veselja! In sedaj, glej, pade prvi in vsi drugi za njim. Glasen smeh se začuje. Dečki se naveličajo drsanja in hajdi sneženega moža delat. Res, prav lepega naredé. Kako se mu podasta črni ogljeni očesi na belem obrazu! Toda veselje prikipi še le sedaj do vrhunca. Kepe so pripravljene. Vsa vrsta mladih vojakov — oblegalcev stoji pred možem, kateremu ima odbiti poslednja ura. S krikom in smehom spremljajo kepe, ki leté belemu starcu v obraz. Ta mu odbije dolgi nos, drugi pol podbradka, tretji mu izbije oko, dokler se ne zgrudi ves onemogel pred silnimi napadovalci. Glasovi razposajenih dečkov utihnejo; in jaz? — želel sem si jih nazaj.

Nekega dne se mi slednjič izpolni neka tajna želja. Zašlo je solnce za goro. Luč smo prižgali. Oče stopi v sobo. Odloživši sukno pristopi k mizi in mi reče:

„Glej, da ti ne bode več dolg čas po zimi, kupil sem ti ptičnico, da bodeš imel vsaj kaj opravila. Sedel boš lahko pri oknu in gledal na nastavljeno ptičnico, kdaj se kaj ujame. Jutri pojdi k mizarju in pri njem jo dobiš!

Ne morem popisati svojega veselja. Ves večer sem mislil le na ptičnico, na kletko in na senice, ki jih bodem lovil. V spanji se zbudim in dolgo premišlujem, je-li resnica ali se mi je le sanjalo. Temà je še bila, zato zopet zaspim.

Drugo jutro težko dočakam trenutka, da smem iti po ptičnico. Ko se prav zavem, vže stojim v sobi pričakujoč ptičnice. Isto tako naglo sem zopet domá. Ogledujem ptičnico od vseh strani. Ali samega veselja sem pozabil, kako se nastavlja. Poskušam in slednjich se mi posreči. Nato nastavim ptičnico nekaj korakov od hiše na malem češpljevem drevesu, kamor sem lahko dosegel stoječ na zidu, ki je mejil naš vrt od sosedovega. Pri oknu čakam in gledam, kako se mi kaj posreči. Marsikak vrabec pride blizu, ali vidi se mu, da ga nič kaj ne mika stopiti v ptičnico. Dobro namreč vé, da se pogubi, kdor ljubi nevarnost. Prekaneni vrabec mi še celó sitnosti napravlja. Pridno se mastí z jelom, ki je nastavljeno v ptičnici, zraven se pa tako nerodno suče, da zaprè pokrov in vse senice odpodí.

Prvi dan je bil torej izgubljen, ker ničesa nisem vjel. Drugi dan je bil petek. Moral sem v šolo. Predno otidem, nastavim in naročim domačinom, naj pazijo, če se kaj ujame. Ko se vrnem, vidim pokrov zaprt. Mislim si, da ga je zopet kak poreden vrabec zaprl. Grem gledat. In glej, prava pravcata senica se jezi v ptičnici nad svojo nepaznostjo in nepremišljenostjo in nad človeško hudobijo, ki vé ubogo živalco tako zvijačno ujeti. Meni pa se nič ne smili, hitro jo vzamem in odnesem v kletko. Jako nejevoljna je morala biti, ker se je še vedno glasno jezila. Tudi skakati se jej ni ljubilo. V kot se je stisnila in po strani gledala. Kmalu se pa tega naveliča. Najbrže je spoznala, da se jej ni treba bati in jej nejevolja ne podelí prostosti. Začne torej ogledavati svoje stanovališče, zalogo hrane, posodo za vodo in razne kline, po katerih naj bi skakala. Drugi dan je vže domača in vesela. Ker se mi dozdeva, da ima v kletki premalo prostora, denem kletko mej okno in vrata odprem. Senica je takój zunaj in skače živo in brhko od ogle do ogle. Preskrbim jej tudi smrečno vejo, ki naj bi jej nadomeščevala zeleni gozd. Srce se mi taja, ko vidim to nežno živalco tako gibično in urno vrteti se po novem bivališči. Sedaj se čudim spretnosti, s katero bučne pečke lušči in mičnosti, ko pije vodo, potem opazujem, kako ostre kremplje zasaja v lesen okvir in zvedavo gleda, kam bi se zagnala. Kakor bi se utrudila, sede na zeleno vejico in mirno gleda préd se. Lahko si pri tej priliki ogledamo njeno pisano krilo. Kako se jej podaje bela pega ob straneh glave, kako črna progá po prsih! Na vso moč jej pristuje rumen kožuhek in lepo se jej prilagata zelenkasti perotnici. In kaj naj porečem o njenem prijetnem glasú? Izvestno ga vsakdo pohvali. Se vé, da je precej skopa in ne mara, da bi jo ljudje slišali, ne da bi se bala preostre presoje, kakor je mej ljudmi navada, temveč iz gole ponižnosti, vsaj tako mi je razlagal moj prijatelj.

Neko nedeljo popóludne po krščanskem nauku se je vreme držalo prav kislo. Preje je celó sneg naletaval. Sedel sem zopet pri oknu in gledal senico, kar čujem zunaj ptičje glasove. Ozrém se in vidim, da pokrov pada. Nekaj preplašenih ptič odleti. Hitro grem gledat in dobim zopet senico. Vzamem jo s seboj in jo izpustim k družici, češ, jima bode bolj kratkočasno. Ali motil sem se. Nič kaj vesela

ni bila nova jetnica. Na vejico je sedla in me žalostno motrila obračajoč glavo na desno in levo. Tudi drugo jutro ni bilo bolje. Prepričal sem se, da se ne privadi ječe in izpustim jo. Zletela je na bližnje drevo in tam obsedela. Čez pol ure skoči zopet v ptičnico. Čudno se mi je zdelo, zakaj tako ravna. Lakota je brez dvojbe ne sili, da bi si v ptičnici iskala hrane, ker tudi mej oknom ni jedla. Poskusim še enkrat meneč, da se morda vender privadi. A ravno tako se vêde kakor preje. Nič se jej ne ljubi. Ko njena tovarišica veselo skače od veje do veje in z ostrim kljunom sêka po pečkah, sedi ona nepremakljivo. Smili se mi ubogo bitje in jo izpustim. Čez malo časa skoči k ptičnici in — smuk noter. Pokrov pade — mene se pa polasti nek čuden čut. Vzamem jo zopet in denem mej okno.

Sedaj šele zapazim, da ima sirota zlomljen krempljček na nogi. To je bil menda tudi vzrok, da je bila raje na gorkem kakor v mrzlej zimi. Predno se napatim spat, grem gledat k oknu in se poslovit od ptic, pa samo jedno zapazim v kletki. Kje je bolna? Ali je začarana ta ptica ali kaj? Kaj pa je tam v kotu pred kletko? Svetilnico vzamem, natančneje pogledam in res: sirota leži na hrbtu — mrtva. Žalosten grem počivat.

Ta dogodek me je tako ganil, da nisem več lovil ptic. Ptičnico sem spravil pod streho, zadovoljen z vže udomačeno senico. —

Solnce je ostajalo vedno dalje na nebu, mraz je pojenjaval. Moja senica pa je z vidnim veseljem pozdravljala bližajočo se vzpomlad. Tako lepo je prepevala, da me je večkrat ganila. Dolgo sem nepremično zrl pred se poslušajoč njene glasove. Zdelo se mi je, da je prepričana prihodnje prostosti.

Ko so pričeli pomladnji vetrovi boj bojevati z zimskim kraljestvom, navdajalo me je veselo čustvo, da pojdem kmalu lahko v zeleni svet radovat se dvojne vzpomladi. Da bi pa jaz bil vesel, moja senica pa žalostna, tega bi ne mogel prenašati. Izpustim jo torej v diyno vzpomlad želež jej mnogo veselja. Veselo petje čujem iz njenega grla in — rôsnemu očesu izgine.

Branimir.

Kuna in golob.

(Basen.)

Kuna se je ulovila v nastavljeno železje. Strašne muke je trpela in strah pred bližajočo se smrtjo delal jej je bolečine še večje.

Mlad golobček, vidéč to, hiti k materi ter upije: „Veseliva se, mati veseliva — najinemu sovražniku se bliža zadnja ura. Idiva, da se še malo ponorčujeva ž njim in se veseliva njegove nesreče!“

„Sram te bodi!“ reče starka, „zasramovanje nesrečnika, naj bi si bil še tako velik naš sovražnik, kaže hudobno srce, in njegov zasramovalec zasluži, da bi tudi njega jednaka nesreča zadela.“

Po Meissner-ju, preložil A. Kosi.

